

»Myyntilistojen kuningatar.» – USA Today

SE ALKAA WSOY MEISTÄ Suomentanut Sirpa Parviainen COLLEEN HOOVER

»Käsinkosketeltavan jännitteen ja toivonpilkahdusten avulla Hoover vangitsee kauniisti sydänsurun ja uuden alun ilon.»

– Kirkus Reviews

Se
alkaa
meistä
Colleen Hoover

SUOMENTANUT SIRPA PARVIAINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

It Starts with Us

Copyright © 2022 by Colleen Hoover

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Original work published in 2022 by Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

Suomenkielinen laitos © Sirpa Parviainen ja WSOY 2023

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49899-6

PAINETTU EU:SSA

*Tämä kirja on omistettu robkealle ja
vabvalle Maria Blalockille*

Rakas lukija,

Tämä kirja on jatkoa *Se päättyy meihin* -teokselle ja alkaa täsmälleen siitä, mihin ensimmäinen kirja päättyi. Parhaan lukukokemuksen varmistamiseksi *Se alkaa meistä* tulisi lukea toisena kahden kirjan kokonaisuudesta.

Se päättyy meihin -romaanin julkaisemisen jälkeen en ikinä kuvitellut, että jonakin päivänä kirjoittaisin siihen jatko-osan. En myöskään koskaan kuvitellut kirjan saavan sellaista vastaanottoa kuin se on niin monilta saanut. Olen hyvin kiitollinen teille kaikille, jotka koitte Lilyn tarinan yhtä voimaannuttavaksi kuin minä koen oman äitini tarinan.

Kun *Se päättyy meihin* alkoi kerätä suosiota TikTokissa, suorastaan hukuin pyyntöihin saada kuulla lisää Lilystä ja Atlasista. Kuinka olisin voinut kieltää sitä yhteisöltä, joka on muuttanut elämäni? Tämä romaani on kirjoitettu kiitokseksi suunnattomasta tuestanne, ja sen kunniaksi halusin luoda huomattavasti kevyemmän lukukokemuksen.

Lily ja Atlas ansaitsevat sen.

Toivottavasti nautitte heidän matkastaan.

Rakkaudella,
Colleen Hoover

1. luku

Atlas

Kirjoitusvirhe sanassa *perse läpi*, joka on spreijattu punaisella maalilla Bib'sin takaoveen, muistuttaa minua äidistäni.

Hän lisäsi aina lyhyen tauon sanojen väliin ja sai yhdysosan kuulostamaan kahdelta sanalta. Minua olisi naurattanut joka kerta kun kuulin sen, mutta lapsena siitä oli vaikeaa löytää huumoria, kun oli aina itse loukkauksen kohteena.

»Perse...läpi», Darin mutisee. »Pakko olla lapsi. Useimmat aikuiset osaavat kirjoittaa sen oikein.»

»Niinhän sinä luulet.» Kosketan maalia, mutta se ei enää tartu sormiini. Kuka ikinä tämän sitten tekikin, teki sen varmasti heti sen jälkeen kun olimme panneet paikan kiinni eilen illalla.

»Entä jos se onkin kirjoitettu tahallaan väärin?» Darin kysyy. »Jospa tekijä haluaakin korostaa, että olet niin iso pers-läpi, että olet *läpikotaisin* perse?»

»Mikä saa sinut olettamaan, että tekijä tarkoittaa juuri minua? Hänhän saattaa puhua sinusta tai Bradista.»

»Tämä on sinun ravintolasi.» Darin riisuu takkinsa ja suojaa sillä kätensä nitkutellessaan suuren, terävän lasin-

sälön irti ikkuna-aukosta. »Ehkä se oli joku tyytymätön työntekijä.»

»Onko minulla tyytymättömiä työntekijöitä?» Mieleeni ei tule ainuttakaan palkkalistoillani olevaa ihmistä, joka voisi tehdä jotain tällaista. Edellinen lopputilin ottanut alaiseni lähti viisi kuukautta sitten hyvillä mielin valmistuttuaan collegesta.

»Entä se yksi tyyppi, joka tiskasi täällä ennen kuin palkkasit Bradin? Mikä hänen nimensä nyt olikaan... Hänet oli nimetty kivilajin tai jonkin sellaisen mukaan. Se nimi oli ihan tosi outo.»

»Quartz», sanon. »Se oli lempinimi.» En ole ajatellut koko tyyppiä enää aikoihin. Hän tuskin kantaisi minulle kaunaa enää näin pitkän ajan jälkeen. Erotin hänet heti ravintolan avaamisen jälkeen, kun minulle paljastui, että hän ei pessyt astioita lainkaan, jos ei nähnyt niissä ruoantähteitä. Lasit, lautaset, aterimet – kaikki mikä palasi keittiöön näyttäen suhteellisen puhtaalta päätyi suoraan kuivaustelineeseen.

Jollen olisi erottanut häntä, terveystyöntekijä olisi pannut lapun ravintolani luukulle.

»Sinun pitäisi soittaa poliisille», Darin sanoi. »Meidän on ilmoitettava tästä vakuutusyhtiölle.»

Ennen kuin ehdin sanoa vastaan, Brad ilmestyy takaovelle lasimurska ratisten askelten alla. Hän on ollut sisällä tarkistamassa, varastettiinkö ravintolasta mitään. Hän raapii parransänkeään. »Leipäkuutiot on viety.»

Ovelle laskeutuu hämmentynyt hiljaisuus.

»Sanoitko sinä 'leipäkuutiot'?» Darin kysyy.

»Jep. Meiltä vietiin kaikki eilen tehdyt leipäkuutiot. Kaikki muu näyttäisi kuitenkin olevan tallella.»

Tätä en todellakaan osannut odottaa. Jos joku murtautui ravintolaan eikä vienyt kodinkoneita tai mitään muutakaan arvokasta, varas luultavasti tunkeutui sisään, koska oli nälissä. Tiedän senkaltaisen epätoivon tunteen omasta kokemuksesta. »En tee tästä rikosilmoitusta.»

Darin kääntyy katsomaan minua. »Mikset?»

»Tekijä saattaisi jäädä kiinni.»

»Eikö se ole vähän niin kuin tarkoituskini?»

Nappaan tyhjän laatikon roskalavalta ja alan kerätä lasinsirpaleita. »Minäkin murtauduin kerran ravintolaan. Varastin kalkkunavoileivän.»

Brad ja Darin tuijottavat minua nyt molemmat. »Olitko sinä kännissä?» Darin kysyy.

»En. Minulla oli nälkä. Enkä halua, että ketään pidätetään leipäkuutioiden varastamisesta.»

»Okei, mutta ehkä ruoka oli vasta alkua. Entä jos varas palaa hakemaan koneita seuraavalla kerralla?» Darin kysyy. »Onko valvontakamera vieläkin rikki?»

Hän on jankuttanut minulle sen korjaamisesta jo kuukausi-tolkulla. »Minulla on ollut kiireitä.»

Darin ottaa lasimurskalaatikon kädestäni ja alkaa kerätä jäljellä olevia sirpaleita. »Se kannattaisi hoitaisi kuntoon ennen kuin tekijä palaa. Hitto, varashan saattaa kokeilla Corrigan'sia tänään, kun Bib's oli niin helppo kohde.»

»Corrigan'sissa on toimiva valvonta. Ja tuskin se, joka tämän teki, tekisi tuhojaan uudessa ravintolassani. Tämä sattui vain olemaan sopivasti kohdalla, eikä mitenkään tarkoituksella valittu murron kohteeksi.»

»Niinhän sinä luulet», Darin sanoo.

Avaan suuni vastatakseni, mutta saapuva tekstiviesti keskeyttää aikeeni. En ole tainnut ikinä kaivaa puhelintani nopeammin esiin. Kun näen, ettei viesti olekaan Lilyltä, mielialani laskee hieman.

Törmäsin häneen tänä aamuna juostessani asioilla. Se oli ensimmäinen kerta puoleentoista vuoteen kun tapasimme, mutta hän oli myöhässä töistä ja minä olin juuri saanut Darinilta viestin, että ravintolaani oli murtauduttu. Erosimme kutakuinkin kiusallisissa merkeissä Lilyn luvattua laittaa minulle viestiä, kun hän ehtisi työpaikalleen.

Siitä on kulunut jo puolitoista tuntia, enkä ole vielä kukaan kuullut Lilystä. Puolitoista tuntia ei ole aika eikä mikään, mutta en voi olla huomaamatta rinnassani nakertavaa epäilyä, joka yrittää vakuuttaa minut siitä, että Lily on tullut toisiin ajatuksiin kaikesta, mistä puhuimme tuon viiden minuutin keskustelun aikana jalkakäytävällä.

Minä en todellakaan ole tullut toisiin ajatuksiin siitä mitä sanoin. Saatoin ehkä toimia hetken mielihoiteesta – kun näin kuinka iloiselta hän näytti ja kun kuulin ettei hän ollut enää naimisissa. Mutta tarkoitin kaikkea mitä sanoin.

Olen valmis tähän. *En voisi olla valmiimpi.*

Etsin Lilyn yhteystiedot puhelimestani. Olen halunnut laittaa hänelle tekstarin niin monta kertaa viimeisen puoleentoista vuoden aikana, mutta edellisellä kerralla kun juttelimme, jätin jatkon hänen päätettäväkseen. Hänellä oli niin paljon keskeneräisiä asioita, että en halunnut mutkistaa hänen elämäänsä enää yhtään enempää.

Lily on nyt kuitenkin sinkku, ja hän kuulosti siltä kuin olisi viimeinkin valmis antamaan mahdollisuuden sille, mitä ikinä

meidän välillä sitten voisikin olla. Oli miten oli, hänellä on ollut puolitoista tuntia aikaa pohtia keskusteluumme, ja puolelentoista tunnissa ehtii hyvin tulla katumapäälle. Joka ainoa minuutti ilman häneltä tullutta tekstiviestiä tuntuu kokonaiselta päivältä.

Lily on yhä Lily Kincaid puhelimeni yhteystiedoissa, joten muokkaan nimeä ja muutan sukunimen takaisin Bloomiksi.

Vaistoan Darinin kurkkivan olkani ylitse kännykkäni näyttöä. »Onko tuo se *meidän* Lilyimme?»

Brad höristää korviaan. »Tekstaako hän Lilylle?»

»*Meidän* Lilyimme?» kysyn hämmästyneenä. »Tapasitte hänet yhden ainokaisen kerran.»

»Onko hän yhä naimisissa?» Darin kysyy.

Pudistan päätäni.

»Hyvä niin», Darin toteaa. »Hänhän oli raskaana? Kummanko hän sai? Pojan vai tytön?»

En halua keskustella Lilystä, koska ei ole vielä mitään keskusteltavaa. En halua suurennella tätä isommaksi jutuksi kuin mitä se ehkä onkaan. »Tytön, ja sen enempiä en kysymyksiinne vastaile.» Keskitän huomioni Bradiin. »Tuleeko Theo tänään?»

»Tänään on torstai. Kyllä tulee.»

Suuntaan sisälle ravintolaan. Jos minun pitää kerta puhua Lilystä jonkun kanssa, niin se on sitten Theo.

2. luku

Lily

Kätteni tärisivät yhä, vaikka Atlasiin törmäämisestä on jo melkein kaksi tuntia. En tiedä tärisenkö, koska olen hengästynyt vai koska minulla ei ole ollut aikaa syödä mitään sen jälkeen kun astuin liikkeen ovesta sisään. Olen tuskin saanut hetken rauhaa miettiä aamun tapahtumia, saati sitten syödä aamiaista, jonka otin mukaani kotoa.

Tapahtuiko se todella? Kysyinkö tosiaan Atlasilta joukon niin kiusallisia kysymyksiä, että häpeän niitä kuollakseni vielä pitkälle ensi vuoteen saakka?

Atlas ei tosin vaikuttanut kiusaantuneelta. Hän vaikutti hyvin iloiselta tapaamisestani, ja kun hän halasi minua, minusta tuntui kuin se osa minua, joka on uinunut horrok-
sessa, olisi havahtunut yhtäkkiä eloon.

Tätä ennen en ole kuitenkaan ehtinyt pitää edes vessa-
taukoa ja kun katson peiliin, haluaisin tavallaan purskahtaa itkuun. Kasvoni ovat punaisilla läikillä, minulla on porkkanaa paidassa, lohkeillut lakka on ollut kynsissäni arviolta ehkä tammikuusta saakka.

Ei sillä, että Atlas odottaisi tai haluaisi täydellisyyttä. Olen vain törmännyt häneen kuvitelmissani niin monet kerrat tätä aiemminkin, enkä yhdessäkään noista haaveunista ole törmännyt Atlasiin kesken kiireisintä aamua istuttuani ensin puolen tunnin ajan yksitoistakuukautisen lapsen vauvansoseppommituksen kohteena.

Atlas näytti niin hyvältä. Hän tuoksui niin hyvältä.

Minä todennäköisesti haisen rintamaidolta.

Olen niin tolaltani satunnaisen kohtaamisemme mahdollisesta merkityksestä, että minulta kesti kaksi kertaa tavallista pidempään hoitaa toimitukset valmiiksi lähettiämme varten tänä aamuna. Enkä ole vielä edes tarkistanut tämänpäiväisiä uusia tilauksia. Vilkaisen vielä viimeisen kerran peiliin, mutta näen edessäni vain lopen uupuneen, ylityöllistetyn yksinhuoltajaäidin.

Kävelen ulos vessasta ja takaisin tiskille. Vedän tilauksen tulostimesta ja alan väsätä korttia. Aivoni eivät ole koskaan kaivanneet kipeämmin muuta ajateltavaa, joten olen iloinen siitä, että aamu on ollut kiireinen.

Tilaus on ruusukimppu jollekulle Greta-nimiselle joltakulta Jonathan-nimiseltä. Kortissa kuuluisi lukea: *Olen paboillani eilisestä. Annatko anteeksi?*

Voihkaisen. Anteeksipyyntökimput ovat kaikista pahimpia sidottavia. Päädyn aina miettimään mitä niillä pyydetään anteeksi. Unohtiko mies treffit? Tuliko hän myöhään kotiin? Tuliko heille riitaa?

Saiko nainen selkäänsä?

Joskus haluaisin kirjoittaa korttiin paikallisen turvakodin puhelinnumeron, mutta minun on muistutettava itseäni siitä,

että jokaista anteeksipyyntöä ei esitetä yhtä hirveistä syistä kuin niitä minulle esitettiin. Ehkä Jonathan on vain Gretan ystävä ja yrittää piristää tätä. Ehkä hän on aviomies, jonka pila meni vähän liian pitkälle.

Olipa kukkien antamisen syy mikä tahansa, toivottavasti ne tarkoittavat jotain hyvää. Työnnän kortin kirjekuoreen ja kuoren ruusukimppuun. Lasken ne toimitustiskille ja olen juuri vetämässä tulostimesta seuraavaa tilausta, kun saan tekstarin.

Syöksyn puhelimeni luo ikään kuin se saattaisi tuhoutua itsestään ja minulla olisi vain kolme sekuntia aikaa lukea viesti. Hartiani lysähtävät, kun katson näyttöä. Viesti ei ole Atlasilta, vaan Rylelta.

Saako hän syödä ranskiksia?

Näppäilen pikaisen vastauksen. **Vain pehmeitä.**

Pudotan kännykän tömähtäen tiskille. En pidä siitä, että Emerson syö ranskalaisia kovin usein, mutta Ryle saa tyttärensä luokseen vain parina päivänä viikossa, joten yritän varmistaa, että tyttö syö ravitsevampaa ruokaa ollessaan minun kanssani.

Oli mukavaa olla ajattelematta Rylea pariin minuuttiin, mutta tekstiviesti muistutti minua hänen olemassaolostaan. Ja niin kauan kuin Ryle on olemassa, pelkään, että minun ja Atlasin välille *ei voi* muodostua minkäänlaista suhdetta tai edes ystävyyttä. Kuinka Ryle ottaisi sen, jos alkaisin seurustella Atlasin kanssa? Mitä hän tekisi, jos he joskus joutuisivat toistensa seuraan?

Ehkä minä menen asioiden edelle.

Tuijotan puhelintani ja mietin, mitä sanoisin Atlasille. Lupasin laittaa viestiä heti avattuani kukkakaupan, mutta liikkeen ulkopuolella oli jo asiakkaita odottamassa. Ja nyt

tekstari palautti mieleeni Rylen osan tässä koko kuviossa, ja se saa minut harkitsemaan Atlasille viestittämistä ylipäätään.

Etuovi avautuu, ja työntekijäni Lucy astelee viimeinkin sisään. Hän antaa itsestään aina niin hillityn kuvan, silloinkin kun hän on selvästi huonolla tuulella.

»Hyvää huomenta, Lucy.»

Lucy heilauttaa hiukset silmiltään ja laskee huokaisten käsilaukkunsa tiskille. »Mikä siitä niin hyvän tekee?»

Lucy ei ole koskaan ystävällisimmillään aamuisin. Siitä syystä joko toinen työntekijäni Serena tai minä työskentelemme kassalla suurin piirtein yhteentoista saakka Lucyn tehdessä asetelmia liikkeen takaosassa. Hän tulee paljon paremmin toimeen asiakkaiden kanssa juotuaan ensin kahvikupillisen tai viisi.

»Sain juuri kuulla, että paikkakortit eivät tulleet, koska niiden valmistus oli lopetettu, ja nyt on jo liian myöhäistä tilata uusia. Häät ovat vajaan *kuukauden* päästä.»

Valmisteluissa on koettu niin paljon takaiskuja, että minun tekisi jo mieli käskä Lucy unohtamaan häät kokonaan. En ole kuitenkaan taikauskoinen. Toivottavasti ei ole hänkään.

»Itse tehdyt paikkakortit ovat muodissa», ehdotan.

Lucy pyörittelee silmiään. »Minä vihaan askartelua», hän mutisee. »En edes halua tällaisia häitä enää. Tuntuu siltä kuin olisimme suunnitelleet niitä pidempään kuin olemme edes olleet yhdessä.» *Subteellisen tarkka arvio.* »Ehkä meidän pitäisi vain perua ne ja mennä naimisiin Vegasissa. Tehän karkasitte naimisiin? Kadutko sinä sitä?»

En edes tiedä, mihin tuossa vuodatuksessa tarttuaisin ensimmäiseksi. »Kuinka voit vihata askartelua? Sinähän työs-

kentelet kukkakaupassa. Ja minä olen eronnut; totta kai kadun, että karkasin naimisiin.» Ojennan Lucyille nipun tilauksia, joiden valmistelua en ole ehtinyt vielä aloittaa. »Tosin se oli kyllä hauskaa», tunnustan.

Lucy menee myymälän takaosaan tekemään loput tilaus-tuotteet, ja minä jatkan pohdiskelujani Atlasista. *Ja Rylesta*. Sekä tuomiopäivästä. Siltä se tuntuu, kun tuo kaksikko mel-lastaa aivoissani yhtä aikaa.

Minulla ei ole aavistustakaan, miten tämän voisi saada toimimaan. Kun törmäsimme Atlasin kanssa toisiimme, minusta tuntui kuin kaikki muu olisi haihtunut mielestäni, Ryle mukaan lukien. Nyt Ryle on alkanut ryömiä takaisin ajatuksiini. Ei samalla tavalla kuin ennen, kun Ryle täytti kokonaan ajatukseni, vaan pikemminkin esteeksi tielleni. Rakkauselämäni on viimeinkin ollut oikealla polulla, jolla ei ole mutkia eikä pomppuja – oikeastaan siksi, että se on ollut käytännössä kuollutta viimeisen reilun puolentoista vuoden ajan – mutta nyt minusta tuntuu kuin edessäni ei muuta olisi sikaan kuin pelkkää vaikeakulkuista maastoa ja hidasteita ja jyrkänteitä.

Onko se sen arvoista? Totta kai *Atlas* on sen arvoinen.

Mutta olemmeko *me* se arvoiset? Onko mahdollinen tuleva juttumme kaiken sen stressin arvoista, jota se väistämättä toisi kaikkiin muihin elämäni osa-alueisiin?

En ole aikoihin joutunut näin ristiriitaiseen tilanteeseen. Osa minusta haluaa soittaa Allysalle ja kertoa hänelle Atlasiin törmäämisestä, mutta en voi. Allysa tietää, mitä Ryle yhä tuntee minua kohtaan. Hän tietää, miltä Rylesta tuntuisi, jos toisin Atlasin mukaan kuvaan.

»BookTok-ilmiön jatko-osa seisoo omilla jaloillaan ja maalaa kuvan lähisuhteiden dynamiikasta.»

– People

Lilyn elämä on kiireistä: hänen kukkakaupansa kukoistaa ja tyttärensä kasvaa kovaa vauhtia. Tuntuu siltä, että vaikeudet ovat jo takanapäin, mutta kun Lily törmää kadulla nuoruuden-rakkauteensa Atlasiin, kaikki heittää jälleen volttia. Samaan aikaan Atlas joutuu kasvotusten traumojensa kanssa. Voiko edes rakkaus parantaa nuorena saadut haavat?

»Tämä rakkausromaani tarjoilee kaikkea sitä, mikä on tehnyt Hooverista sensaation TikTokissa: suorasukaisia seksikohtauksia, merkittäviä juonenkäänteitä, nerokasta juonenkuljetusta ja Draamaa isolla alkukirjaimella.»

– New York Post

»Hoover särkee jälleen sydämiä tällä tyrmäävällä *Se päättyy meihin* -menestysromaaninsa jatko-osalla. Kirjailija esittelee taitojaan hienoisuudessa ja empaattisessa hahmokuvauksessa, ja fanit ilahtuvat kuullessaan Atlasin näkökulman tarinasta. Kuten tavallista, Hoover ei pelkää tutkailla rakkauden tummia ja haavoittuvaisia puolia.»

– Publishers Weekly

